

Arrest

nr. 249 235 van 17 februari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat J. DE TAYE
Rue Berckmans 109
1060 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 februari 2021 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot teruggrijping van 13 februari 2021.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat J. DE TAYE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 januari 2019 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en wordt hem ook een

inreisverbod opgelegd door de duur van drie jaar (bijlage 13sexies). Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissingen heeft ingediend wordt verworpen bij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. nr. 218 378 van 18 maart 2019.

Op 20 februari 2019 wordt verzoeker gerepatrieerd.

Op 13 februari 2021 wordt verzoeker staande gehouden in de internationale luchthaven te Zaventem. Daarop wordt de bestreden beslissing genomen, die luidt als volgt:

"TERUGDRIJVING

*Op 13/02/201 om 20/10 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT
werd door ondergetekende, C.M.*

de heer :

naam M. voornaam K.

geboren op 05.07.1980 te [...] geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Armenië wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer [...]

afgegeven te 011 op : 29.07.2020

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door België

geldig van 12.02.2021 tot 16.03.2021

voor een duur van 17 dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Istanbul International met vliegtuig vluchtnr. TK1937, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

Reden van de beslissing:

X (H) Staat ter fine van weigering van toegangesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)2 in het SIS , reden van de beslissing: Betrokkene is SIS-geseind onder nummer BEE0800705539700000 inhoudende : "aan de buitengrenzen de toegang tot het grondgebied weigeren".

[...]"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

2.2.2. Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

2.2.3. Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de formele motiveringsplicht die voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het luidt onder meer als volgt:

« Premier moyen : violation du principe de la motivation formelle des actes administratifs

1. Principes

La motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est-à-dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent le fondement de cet acte.

Cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels.

Le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration « à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité » et que « l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de légalité des actes administratifs » (D. Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, p. 737).

Il est rappelé que « Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation la motivation formelle doit être détaillée ».

Dans la motivation de l'amendement qui est finalement devenu l'article de la loi sur la motivation formelle des actes administratifs, il est indiqué que « Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation ».

Cette exigence doit être appréciée au regard du principal objectif de la loi, à savoir permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question, et par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice (C.E., 14/06/2002, n° 107.842).

Le principe de proportionnalité constitue une application du principe et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet.

Pour le surplus, le principe de motivation formelle des actes administratifs interdit de motiver un acte par référence à un autre.

1. Application du principe au cas d'espèce

Première branche – motivation de l'acte attaqué

En l'occurrence, force est de constater que la ou les actes attaqués sont contraires au principe excipé. Les autorités ne font état que d'un seul élément, à savoir une occurrence du requérant dans le système d'information SCHENGEN.

Cette seule occurrence fonde la décision de l'administration qui ne fait absolument aucune analyse individuelle de la situation du requérant.

D'une part, il est expressément indiqué sur l'autorisation de circuler du requérant que l'objet de son voyage est « urgent family visit » ou une visite familiale urgente.

Le refoulement et le maintien du requérant ont des conséquences dramatiques, à savoir empêcher la visite d'un fils à son père malade.

Cette décision ne respecte donc absolument par le prescrit légal quant à la motivation formelle des actes administratifs.

[...]

Troisième branche – l'acte attaquée se fonde sur une interdiction ayant été retirée implicitement, mais certainement

Le consulat a autorisé le requérant à séjourner sur le territoire alors qu'il faisait l'objet d'une interdiction d'entrée.

En permettant au requérant de séjourner sur le territoire malgré l'existence d'un acte antérieur lui interdisant de pénétrer sur le territoire européen, il faut considérer que la partie adverse a retiré implicitement mais certainement l'acte administratif instituant ladite interdiction d'entrée.

Il importe peu que les deux actes aient été pris par des organes différents de la même administration.

[...]»

2.3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

In het eerste middelonderdeel betoogt verzoeker dat er uitsluitend wordt verwezen naar zijn SIS-seining zonder dat rekening wordt gehouden met zijn individuele situatie. Hij wijst erop dat op zijn toelating om te reizen wordt vermeld dat het doel van zijn reis "dringend familiebezoek" is. De bestreden beslissing, die hem verhindert om zijn zieke vader te bezoeken, is dus niet afdoende gemotiveerd. In het derde middelonderdeel betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing is gesteund op een inreisverbod dat impliciet werd ingetrokken, doordat hij van het Belgisch consulaat de toestemming heeft gekregen om op het grondgebied te verblijven.

Uit de gegevens die ter beschikking zijn van de Raad blijkt dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van drie jaar, dat werd opgelegd door de Belgische autoriteiten.

De Raad stelt verder vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich aan de grens heeft aangemeld in het bezit van een paspoort én een visum C dat hem werd verleend door het Consulaat-generaal van België in Kiev voor de periode van 12 februari 2021 tot 16 maart 2021, voor 17 dagen met 1 toegang. Hij verklaarde aan de grenscontroleambtenaren dat hij is toegekomen voor een dringend familiebezoek aan zijn zieke vader. Hoewel zich in het administratief dossier geen stukken bevinden die betrekking hebben op de visumaanvraag zelf, legt verzoeker een bijkomend stuk voor van het Consulaat-generaal in Kiev waarin wordt gesteld dat hij een Schengenvisum C heeft, dat is afgeleverd

door België en geldig is van 12 februari 2021 tot 16 maart 2021, voor 17 dagen, met 1 toegang, met als doel "urgent family visit". Deze gegevens sluiten dus aan bij deze van het visum, met dien verstande dat er nader wordt toegelicht dat verzoeker voor een dringend familiebezoek naar België komt.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij naar geen van deze gegevens verwijst in de bestreden beslissing. Nochtans kan dat wel worden verwacht, nu verzoeker lijkt te kunnen worden gevolgd waar hij betoogt dat blijkt dat het inreisverbod waarvan sprake, afgeleverd door de Belgische Staat, door diezelfde Belgische Staat impliciet is opgeheven of minstens impliciet is opgeschort. Artikel 74/12, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de minister of zijn gemachtigde het inreisverbod kan opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Verzoeker lijkt dus prima facie te kunnen worden bijgetreden waar hij betoogt dat de loutere motivering op grond van zijn SIS-seining, in het licht van de voorliggende gegevens, die gekend waren aan de verwerende partij, niet afdoende is om de beslissing tot terughouding te schragen.

2.3.3. Het middel is in de besproken mate ernstig. De argumentatie van de verwerende partij in de nota doet daaraan geen afbreuk; Waar zij betoogt dat een schending van de formele motiveringsplicht niet blijkt omdat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, wijst de Raad erop dat een verzoeker op ontvankelijke wijze inhoudelijk kritiek kan uiten op de in een beslissing aanwezige materiële motieven en tevens kan voorhouden dat niet alle motieven worden weergegeven in die beslissing, derwijze dat er ook sprake is van een schending van de formele motiveringsplicht, zoals in casu het geval is. Waar zij verder betoogt dat verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden dat het inreisverbod impliciet zou zijn ingetrokken, omdat er geen gegevens voorhanden zijn in het dossier die zouden wijzen op het niet langer actueel zijn van de SIS-seining, werd hiervoor al vastgesteld dat het verkrijgen van een C-visum voor een dringend familiebezoek op het eerste gezicht wel degelijk een indicatie is van een opschorting van het inreisverbod op humanitaire gronden, zodat dit mee had moeten worden betrokken in de motivering van de bestreden beslissing.

Derhalve is aan de tweede voorwaarde voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In zijn verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel onder meer aan dat de bestreden beslissing hem verhindert om zijn zieke, kwetsbare vader te bezoeken.

2.4.2.2. Gelet op het feit dat niet kan worden betwist dat verzoeker ondanks zijn inreisverbod van de Belgische autoriteiten in Kiev een C-visum kreeg voor een dringend familiebezoek, ziet ieder redelijk denkend mens onmiddellijk in dat verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Het argument van de verwerende partij dat verzoeker geen gezinsleven aantoonde met zijn vader in de zin van artikel 8 van het EVRM doet daaraan geen afbreuk.

2.4.3. Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot schorsing zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve wettelijke voorwaarden, wordt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing houdende bevel tot teruggrijping van 13 februari 2021 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

A. WIJNANTS